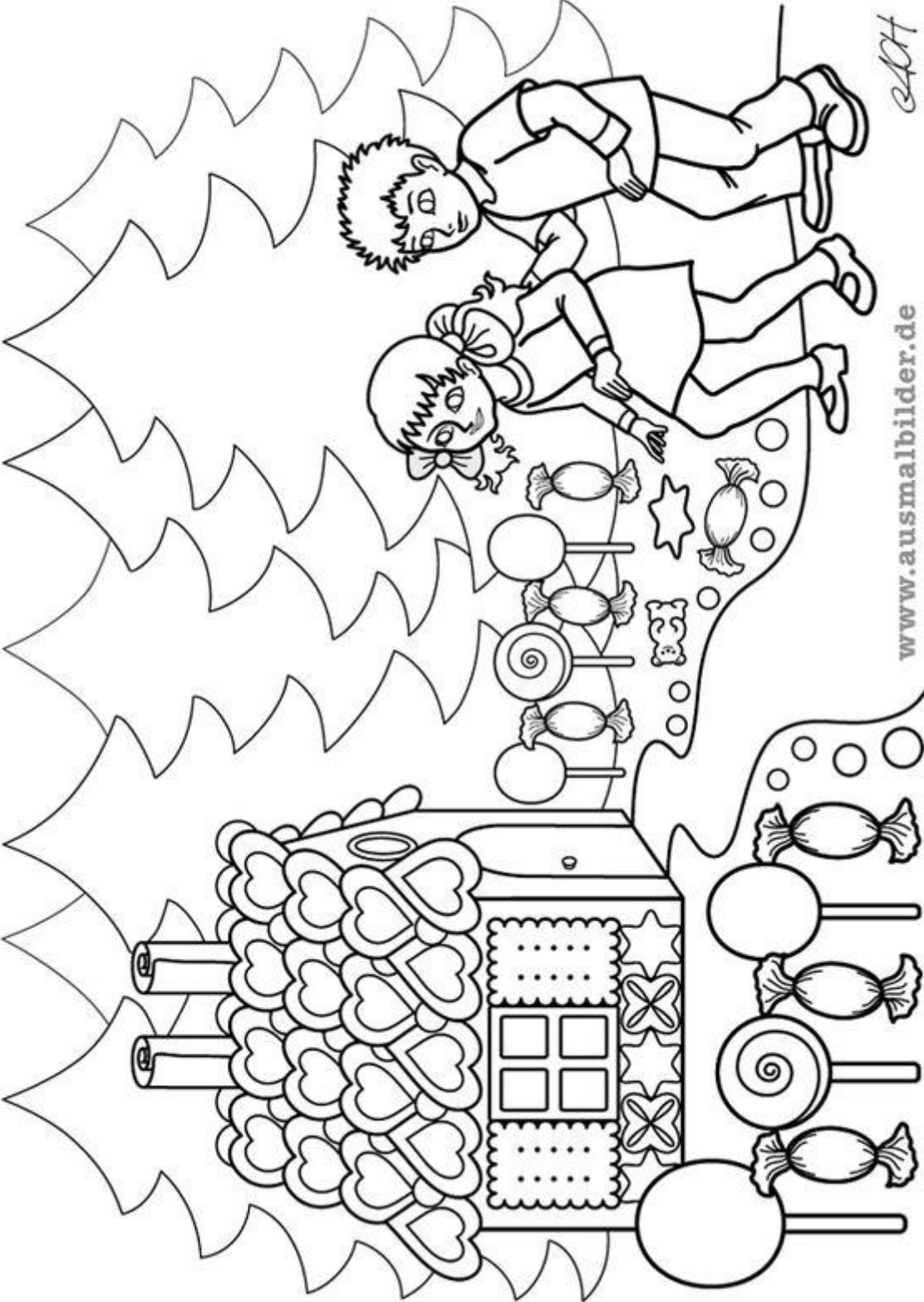

Omalovánky:

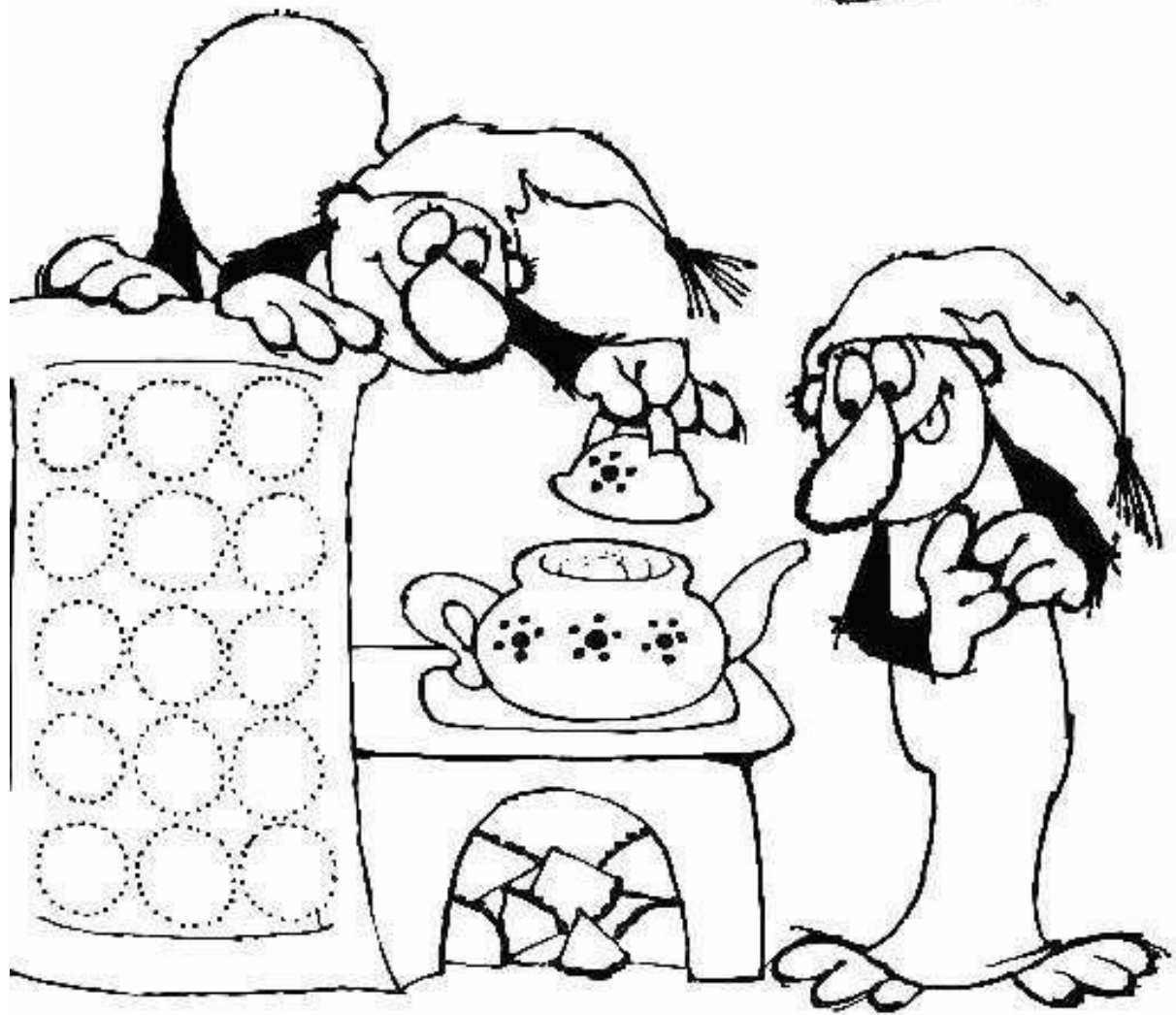
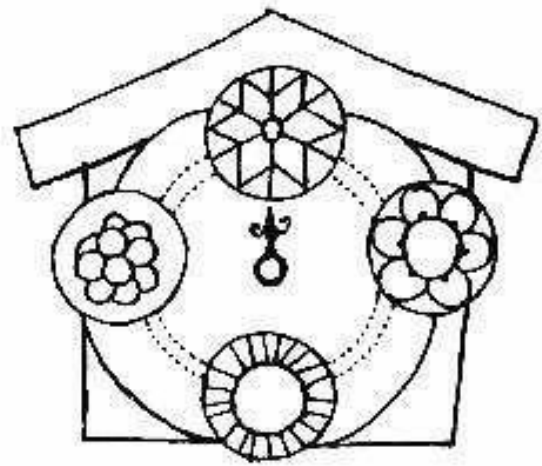

cah

www.ausmalbilder.de

Grafomotorika pohádky:

- Rozdělíme dětem velký arch papíru na čtyři okýnka.
- Čteme pohádku a děti do okénka nakreslí to, co jim řekneme (popřípadě nakreslíme na tabuli, tak aby to všechny děti viděly).
- Děti by prvky měly už znát a umět.

Pohádka Jeníček a Mařenka

Na kraji hlubokého lesa (1) byla jedna malá chaloupka. V ní bydlel dřevorubec se svými dětmi – Jeníčkem a Mařenkou. Jednoho dne vzal tatínek děti s sebou do lesa na borůvky. Zatímco tatínek řezal pilou stromy (2), Jeníček s Mařenkou sbírali krásné fialové borůvky. Sbírali a sbírali, šli dál a dál do lesa. Až když měla Mařenka plné břicho a hrníček, podivila se, že už neslyší tatínka, jak řeže dříví. Marně děti hledaly a volaly tatínka. Ztratily se v hlubokém lese.

Bloudily lesem sem a tam (3). Až Jeníčka napadlo vylézt na strom a podívat se kolem. A podařilo se. Jeníček v dálce uviděl světýlko. To je dovedlo až k chaloupce, která byla celičká z perníku a sladkostí. Děti měly po dlouhém bloudění hlad, a tak Jeníček vylezl na střechu a zkusil uloupnout kousek perníku. V tu chvíli vylezla z chaloupky stará ježibaba a spustila: „Kdopak mi to tady loupe perníček?“ „To nic, to jen větříček,“ zašeptal Jeníček. A baba zase zmizela v chaloupce. Jen co to Jeníček zkusil znovu, tak baba vylezla zase z chaloupky. Jeníček se lekl a spadl ze střechy rovnou před ježibabu. Ta ho chytila a i s Mařenkou je odvěkla do chaloupky.

Ježibaba zavřela Jeníčka do chlívku (4) a Mařenka jí v chaloupce uklízela. Ježibaba krmila Jeníčka sladkostmi, aby pěkně ztloustl a mohla si ho upéct. Jednoho dne se rozhodla, že je čas roztopit pec. Ježibaba chtěla nejdříve upéct Mařenku, a proto jí řekla: „Běž se podívat, zda je pec už dost teplá.“ Mařenka ale tušila, že jí tam baba chce hodit, a proto chytře řekla: „Já ale nevím, jak se to dělá. Ukaž mi to.“ Ježibaba se chvíli rozčilovala, ale pak se naklonila do pece. V tu chvíli do ní Mařenka strčila takovou silou, že spadla do pece. Rychle za ní zavřela dvířka, aby se nemohla dostat ven. Tak doplatila ježibaba za to, že chtěla děti upéct.

Jeníček a Mařenka se rychle vydali hledat cestu domů. Tatínek už je taky hledal a brzy na sebe narazili. Společně se vrátili do chaloupky a od té doby, si děti dávají velký pozor, aby v lese nezabloudily.

1. Hluboký les – svislé s šikmé čáry.

2. Pila – zuby.

3. Bloudily lesem – „čmárání“.

4. Chlívek – svislé a vodorovné čáry.

Pohádka Sněhurka a sedm trpaslíků

Byla jedna královna a té se nerodila dceruška. Pleť měla běloučkou jako sníh, rty červené jako krev a vlasy černé jako ebenové dřevo. Proto jí začali říkat Sněhurka. Jenže královna brzy zemřela a král se po roce znovu oženil. Jeho nová žena byla velice krásná, ale pyšná a zlá. Měla kouzelné zrcadlo (1) a toho se každé ráno ptala: „Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi, kdo je v zemi zdejší, nejkrásnější?“ A zrcadlo jí pokaždé odpovédělo: „Vy, královno, vy jste v celé zemi nejkrásnější.“

Plýnuly roky a Sněhurka rostla do krásy. Jednoho dne zrcadlo královně odpovédělo: „Vy jste tu nejkrásnější, ale Sněhurka je ještě tisíckrát krásnější.“ Tu královna přikázala svému myslivci, aby Sněhurku odvedl do lesa, a tam ji zabil. Ten však měl Sněhurku rád, a tak ji přikázal, aby utekla a víc se nevracela.

Sněhurka bloudila a bloudila hlubokým lesem (2). Až došla k malému domečku. Rozhodla se, že si trochu odpočine. Ve světnici stál prostřený stůl, a protože Sněhurka měla hlad, ujedla kousek z každého ze sedmi talířků, protože nechtěla všechno snít jen jednomu. Pak se natáhla přes všechny postýlky a usnula. Večer se vrátilo do domečku sedm trpaslíků. Velice se divili, co tam Sněhurka dělá. Když jim ale pověděla, co se stalo, směla u nich zůstat. Sněhurka vařila (3), prala, uklízela a pomáhala trpaslíkům. Ti byli rádi, že ji mají. Každý den Sněhurku varovali, ať si dá pozor na královnu, že je dobrá v převlecích.

Královna věřila, že je Sněhurka mrtvá, a tak se znovu ptala zrcadla. To jí odpovédělo: „Vy jste tu, královno, nejkrásnější, ale Sněhurce za horami a doly, u sedmi trpaslíků, se nikdo nevyrovná.“ Královna pochopila, že ji myslivec obelhal. Převlékla se za starou babičku, dala si do košíčku pár jablek a to nejkrásnější otrávila. Pak se vydala k domečku sedmi trpaslíků. „Jablíčka (4) na prodej!“ volala. Sněhurce se jablíčka líbila, ale bála se, si nějaké koupit. „Tak já ti alespoň jedno daruji,“ řekla převlečená královna a dala Sněhurce to otrávené. Sněhurka si kousla a v tu chvíli spadla mrtvá k zemi.

Když se trpaslíci vrátili domů, našli Sněhurku mrtvou ležet na zemi. Marně se jí pokoušeli přivést k životu. Vyrobili skleněnou rakev, do které Sněhurku uložili. Jednoho dne projížděl lesem královský princ, když Sněhurku uviděl, moc se mu líbila a prosil trpaslíky, ať mu ji nechají. Trpaslíci souhlasili. Když ale služebníci odnášeli rakev, jeden z nich klopýtá a Sněhurce vyskočilo jedovaté sousto z hrdla. To bylo slávy. Princ a Sněhurka se do sebe zamilovali a byla svatba.

Když se královna opět ptala zrcadla. Odpovédělo jí, že Sněhurka je tisíckrát krásnější. Plná zlosti se skácela k zemi a už se neprobrala. A princ se Sněhurku žil šťastně až do smrti.

1. Zrcadlo – ovál.

2. Sněhurka bloudí lesem – „čmárání“.

3. Vaří – spirála.

4. Jablko – kruh.

